

ΑΘΗΝΑΪΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΑ

Ἐν Ἑλλάδi..... Δρ. 2.—

Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ.. » 2.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑ

Δεπτῶν..... 20

261—ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΟΔ. ΕΡΜΟΥ—261

ΠΡΟΣ ΤΟ ΚΟΙΝΟΝ.

Ἡ γενναία ὑποστήριξις, ἡς ἡ Ἀθηναῖς ἀπολαμβάνει ἐκ μέρους τῶν καὶ συνδρομητῶν καὶ τοῦ τύπου τῆς πρωτευούστης ἐπιβάλλει ἡμῖν τὸ καθῆκον νὰ ἐκφράσωμεν δῆμοσιᾳ τὰς πρὸς αὐτοὺς ἔγκαρδίους ἥμεν τὴν ἐυχαριστήσεις.

Ἀναγνωρίζομεν πολλὰς ἐλλείψεις, πλὴν διολογοῦμεν συγχρόνως καὶ τὴν προθυμίαν ἡμῶν ὅπως ἀνταποκριθῶμεν εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῶν ἡμετέρων συνδρομητῶν πάντοτε δύμας ἐντὸς τοῦ προγγράμματός μας.

Τοὺς ἐκ τῆς «Ἄρας» προσελθόντας συνδρομητὰς ἡ διεύθυνσις δέχεται μετὰ χαρᾶς καὶ ὑπόσχεται αὐτοῖς τὴν ἀκριβῆ ἐκτέλεσιν πάστος ὑποχρεώσεως. Εἰδοποιοῦνται δὲ πάντες οἱ ἐνδιαφερόμενοι ὅτι εἰς οὐδένα μὴ προπληρώσαντα θέλει ἀποσταλεῖ τὸ φύλλον, καθότι εἰς οὐδένα ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐπιβληθῶμεν. Οἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν συνδρομηταὶ ἀς πέμπωσι τὴν συνδρομὴν των εἰς γραμματόσημα.

Ἡ Διεύθυνσις.

Η ΑΓΑΠΗ.

Ἡ θρησκεία ζητοῦσα νὰ ἀναπλάσῃ τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν καὶ διὰ τοῦτο νὰ στρέψῃ τὰς διαθέσεις ἀπάσας καὶ τὴν ἀγάπην ἡμῶν πρὸς διφελος τῆς ἀρετῆς ἐπενόσησε νέον πάθος· δὲν μετεγειρίσθη, ὅπως ὁνομάστηρ ἀυτὸν, οὔτε τὴν λέξιν ἔρως, ἡτις δὲν εἶναι ἀρκετὰ ἀκριβής, οὔτε τὴν λέξιν *φιλίαν*, ὡς, ἀπόλυται ἐν τῷ τάφῳ, οὔτε τὴν λέξιν συμπάθειαν, ἡτις

συγγενεύει μᾶλλον πρὸς τὸ ὑπερήφανον· ἀλλ’ ἐφεῦρε νέαν λέξιν, τὴν λέξιν ἀγάπην, ἀγάπην ἡτις ἔγκλειει τὰς τρεῖς πρώτας, καὶ ἡτις ἔχει συγχρόνως ἐν ἑκυτῇ καὶ τι οὐράνιον. Ἐντεῦθεν διειθύνει τὰς ῥοπὰς ἡμῶν πρὸς τὸν οὐρανὸν, ἐξαγνίζουσα καὶ ἀνάγουσα αὐτὰς μέχρι τοῦ Πλάστου· ἐκεῖθεν δὲ διδάσκει ἡμῖν τὴν θαυμασίαν ταύτην ἀλτίθειαν ὅτι οἱ ἀνθρώποι οφείλουσι νὰ ἀγαπῶσιν ἀλλήλους ἐν τῷ Θεῷ, ὅστις καθιστᾷ τὴν ἀγάπην των ταύτην πνευματικὴν μὴ ἀφίνων ἢ τὴν ἀθλάντον αὐτῆς οὐσίαν ὅπως χρησιμέσει ὡς ἢ πρὸς αὐτὸν ὁδός.

Πλὴν, ἀνὴρ ἀγάπην, εἶναι χριστιανικὴ ἀρετὴ ἀπορρέουσα κατ’ εὐθείαν ἐκ τοῦ Αἰωνίου καὶ τοῦ λόγου αὐτοῦ, εὑρίσκεται οὐχ ἡτον ἐπίσης ἐν στενῇ συναφείᾳ πρὸς τὴν φύσιν.

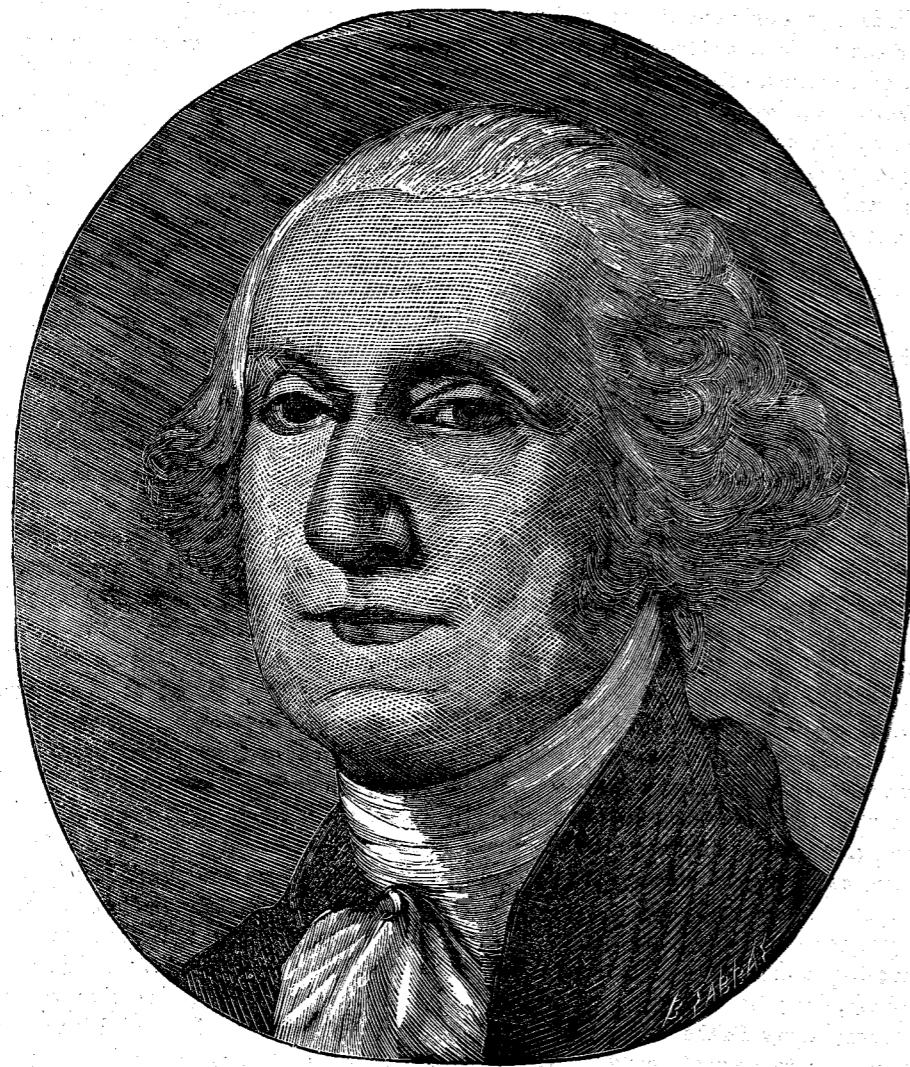
Καὶ ὄντως, ἐν τῇ συνεχεῖ ταύτη ἀρμονίᾳ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἀνθρωπότητος ἀναγνωρίζει τις τὸν χαρακτῆρα τῆς ἀληθοῦς θρησκείας. Πολλάκις τὰ τε κακὰ καὶ τὰ πολιτικὰ τῶν ἀρχαίων συντάγματα εὑρίσκονται ἐν ἀντιφάσει πρὸς τὰ τῆς ψυχῆς αἰσθήματα· ἐν φῶ ἀπὸ ἐγαντίας ὁ χριστιανισμὸς σύμφωνος πάντοτε πρὸς τὰς καρδίας δὲν ἐντέλλεται ἀρετὰς ἀφρορημένας καὶ μοναδικὰς ἀλλ’ ἀρετὰς χρονίμους ἐξηγράφεις ἐκ τῶν ἡμετέρων ἀναγκῶν καὶ ωφελίμους τοῖς πάσοιν. Ἐθεσε δὲ τὴν ἀγάπην ὡς πηγὴν ἀνεξάντλητον ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς ζωῆς.

«Ἡ ἀγάπη, λέγει ὁ Ἀπόστολος, μακροθυμεῖ χρηστεύεται· ἡ ἀγάπη οὐ ζηλοῖ· ἡ ἀγάπη οὐ περπερεύεται, οὐ φυσιοῦται, οὐκ ἀσχημονεῖ, οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς, οὐ παροξύνεται, οὐ λογίζεται τὸ κακόν, οὐ χαίρει ἐπὶ τῇ ἀδικίᾳ, συγχαίρει δὲ τῇ ἀληθείᾳ, πάντα στέργει, πάντα πιστεύει, πάντα ἐλπίζει, πάντα ὑπομένει. Ἡ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει.»

ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Φυσικῶς ἡ φυλὴ δὲν μετεβλήθη διόλου· καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀναγνωρίζει τις τοὺς ἀρχαῖους τύπους παρὰ τοῖς κατόκοις πολλῶν ἐπαρχιῶν. Τὸν Βοιωτὸν μὲ τὸ βαρὺ βάθισμά του, δι' ὃ ἐγένετο ἀντικείμενον χλεύης παρὰ τοῖς λοιποῖς "Ἐλλησι" τὸν Ἀθηναῖον

Οὐδαιγκτῶν.

νεανίαν μὲ τὸ φιλάρεσκον, τὸν χάριν, καὶ τὸ ἐλευθέριον βάθισμά του, ὅπερ ἀποθανυμένει τις ἐν τοῖς ἵππεῦσι τῶν ζωφόρων τοῦ Παρθενῶνος καὶ τὸν Σπαρτιάτιδα τηροῦσαν ἔτι τὴν παρὰ ταῖς Δωρίτοις παρθένοις ἔξυμνηθεῖσαν ζωηρὰν καὶ θερμὴν ἐκείνην καλλονήν. Ως πρὸς τὴν θήικὴν οἱ νεώτεροι δὲν διαφέρουσιν ἐπίσης τῶν προγόνων αὐτῶν. Ως οἱ πρόγονοι του, δὲ τὸν ἡμερῶν μας Ἐλληνὲν εἶναι ἔραστῆς ἀσταθῆς, ἥπαρ τοὺς τοὺς νεωτέρισμον; περίεργος τῶν παραδόξων θεατῆς ἀπόγονος πολιτῶν ἐλευθέρων, τη̄ς

ἔτι ἐν ἑαυτῷ τὸ αἰσθημα τῆς ἴσοτητος καὶ πάντοτε μεμεθυσμένος ἐκ τῆς διαλέκτου του συζητεῖ ἀπαύστως ὡς νὰ εὑρίσκετο ἔτι ἐν τῇ Ἀγορᾷ. Ταπεινοῦται πολλάκις μέχρι τῆς κολακείας* πλήν, οὐχὶ ἐκ πεποιθήσεως, ἀλλ' ἔνεκα τῆς γλαφυρότητος τῆς γλώσσης. Τέλος ὡς ὁ ἀρχαῖος "Ἐλλην" θέτει πολλάκις τὰ νοητικὰ προτερήματα ὑπεράνω τῶν θήικων. "Ἐχων ὡς παράδειγμα τὸν πανούργον Ὀδυσσέα" τὸν ἥρωα

διὰ νὰ τὴν χαίρηται. "Ἐν τούτοις θὰ τὴν ἔδιδεν εὐχαρίστως ἐν ἡμέρᾳ μάχης" ἀλλ' ἐν τῇ περιστάσει ταύτη δὲ θάνατος εἴναι πρᾶξις, ἐν ἡ συγκεντροῦνται ὅλαι αἱ δυνάμεις τῆς ζωῆς. Η αὐτοχειρία εἴναι εἰδός θανάτου ἀγνώστου παρὰ τοῖς "Ἐλλησι" τῆς ἐποχῆς μας* δὲ δυστυχέστερος ὁ ἔχων πλειστέρους λόγους διὰ νὰ ἀπελπίζεται προσκολλᾶται διὰ τοῦτο ἔτι μᾶλλον εἰς τὴν ζωήν. "Ἐλλην" φρενοβλαβής εἴναι ἐπίσης ἐκ τῶν σπανίων φαινομένων.

"Ἡδη ἡ Ἐλληνικὴ ἔθνικότης καίτοι ὑπὸ τοσούτῳ διαφόρων στοιχείων συγκειμένη, εἴναι οὐχ' ἡττον ἐξ ἐκείνων, αἵτινες ἐν τῷ συνόλῳ των παρουσιάζουσι τὸν μᾶλλον δυοιογενῆ τῶν χαρακτήρων. Οἱ Ἀρβανῖται πελασγικῆς, ὡς καὶ οἱ "Ἐλληνές", καταγγοῦνται δὲν ἐμφοροῦνται διληγότερον ἐκείνων ὑπὸ πατριωτισμοῦ* καὶ τοιοῦτοι εἴναι οἱ Σουλιώται, Υδραιοὶ καὶ Σπετσιώται, οἵτινες ἐπάλαισαν ἀνδρειότατα κατὰ τὸν κοινὸν πέρτης ἔθνικῆς ἀνεξαρτησίας ἀγῶνα.

Αἱ ὀκτακόσιαι τῶν κοιτζοβλαχῶν οἰκογένειαι, αἵτινες βόσκουσι τὰ ποίμνιά των ἐν τοῖς ὅρεσι τῆς Ἀκαρνανίας καὶ Αιτωλίας, γνωρίζονται ὑπὸ τὸ ὄνομα τῶν Καρχυκούνδων ή Μαυροκαπετάδων καὶ διηλούσι καὶ τὰς δύο συγχρόνως γλώσσας* καὶ τινες τούτων μισοῦσι ἐπὶ τοσοῦτον τοὺς Ἐλληνας, ὡστε οὐδέποτε δίδουσιν εἰς αὐτοὺς τὰς θυγατέρας των εἰς γάμον. Γενναῖοι καὶ ἐλεύθεροι κατοικοῦσι λίαν ἀραιμένοι· ὡστε δὲ πληθυσμὸς αὐτῶν φαίνεται τοιουτόρπως ὡς οὐχὶ ἀξίος λόγου.

Οἱ Τοῦρκοι πολυάριθμοι ἀλλοτε ἐν τισιν ἐπαρχίαις τῆς Πελοποννήσου, ἐν Βοιωτίᾳ καὶ ἐν Εὔβοιᾳ ἡγαγάκασθησαν νὰ φύγωσι μέχρις ἐνὸς ἀπὸ τοπου ἐνθα ἡ παρουσία των ἀνεγάλει θιλιθερὸς ἀναμνήσεις βορυτάτις δουλείας, μὴ ἀφήσαντες εἰς μνήμην τῆς αὐτοῦ διαμονῆς των ἢ τὸ φέρει τὸν γαργαλέον καὶ τὰ παπούτσια. Οἱ Ιουδαῖοι οὖς τόσῳ παμπληθεῖς ἀπαντᾶται τις ἐν ταῖς πόλεσι τῆς Ἀνατολῆς δὲν τολμῶσι σχεδόν νὰ διακινδυνεύσωσι μεταξὺ τῶν Ἐλλήνων, οἵτινες ἔκτος ἀλλοι εἴναι δὲ αὐτοὺς ἐπίφοβοι ἐν τῷ ἐμπορῷ ἀνταγωνισταί. Δὲν βλέπεται τις αὐτοὺς εἰς κοινότητας ἢ ἐν ταῖς Ιονίοις νήσοις ὅπου εἰσέμεσαν χάρις εἰς τὴν Βρεττανικὴν προστασίαν. Ἐν τῷ ἀρχιπελάγει τούτῳ ζῶσιν ὡσαύτως οἱ ἀπόγονοι τῶν παλαιῶν ἀποίκων. Εἴνετων καὶ τινες ἀποίκοι ἐκ τῶν διαφόρων τῆς Ιταλίας μερῶν. Ἀπόγονοι Γαλλικῶν

καὶ Ἰταλικῶν ἐπισήμων οἰκογενειῶν ζῶσιν ἔτι, εὐάριθμοι ὅμως, ἐν τῇ νήσῳ Νάξῳ. "Οσον δὲ ἀφορᾶ τοὺς Μελιτταίους ἀχθοφόρους καὶ κηπουροὺς τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Κερκύρας μένοντας ἀείποτε ἐν τῇ αὐτῇ καταστάσει, οὗτοι ζῶσιν ἰδίᾳ, ὡς ξένοι.

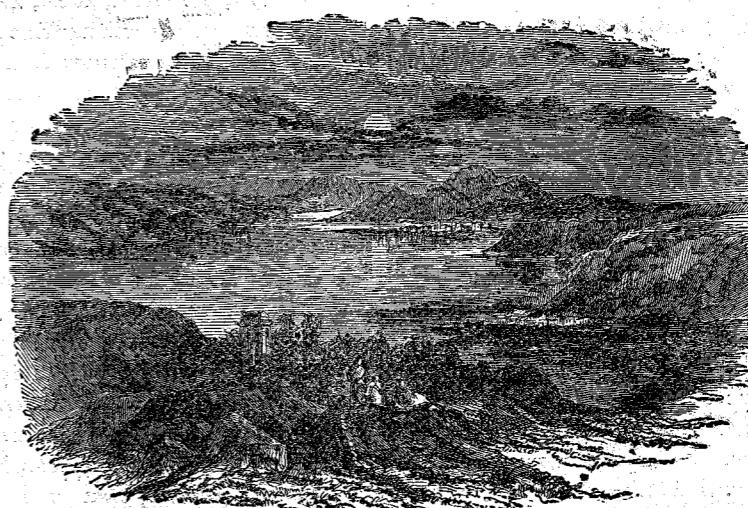
"Ο διοργενής πληθυσμὸς τῆς Ἐλλάδος δὲν ἐπιτρέπει τὴν κατ' ἔθνικότητας διαιρέσιν αὐτῆς, ὡς τοῦτο συμβαίνει ἐν Αύστρο-Οὐγγαρίᾳ καὶ Τουρκίᾳ

ἀλλὰ διαιρεῖται ἡ Ἐλλὰς γεωγραφικῶς εἰς τέσσαρα διακεκριμένα φυσικῶς ἀπ' ἀλλήλων μέρη. Τὴν ἡπειρωτικὴν Ἐλλάδα, γνωστὴν ἐπὶ Τουρκοχρατίας ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ρούμελη» εἰς μνήμην τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Βυζαντίου* εἰς τὴν ἀρχαίαν Πελοπόννησον, γνωστὴν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ὑπὸ τὸ ὄνομα «Μαρλάς» ἵσως κατὰ μετάθεσιν τοῦ «Ρωμία», ἢ ἐκ Σλαβικῆς λέξεως σημανούσης «ναυ-

τικὸν παράλιον»

(τίτλος ἀποδιδόμενος ἀλλοτε εἰς τὴν "Ηλιδα"). τὰς νήσους τοῦ Αίγαίου, Σποράδας καὶ Κυκλαδίας· καὶ τὰς τοῦ Ιονίου πελάγους. Περιγράφοντες τὰ διάφορα τῆς Ἐλλάδος μέρη θέλομεν μεταχειρισθῆν πολλάκις κατὰ προτίμησιν τὰ ἀρχαῖα τῶν ὁρέων, ποταμῶν καὶ πλεων ὄνόματα· διότι οἱ τῶν ἡμερῶν

μας "Ἐλληνες, ζηλοτυποῦντες πρὸς τὴν δόξαν τῆς παλαιᾶς Ἐλλάδος, ζητοῦσι νὰ ἀποσκορακίσωσιν ἐκ τοῦ χάρτου των ὅλων τὰ Σλαβικῆς καὶ Ἰταλικῆς καταγγοῦντας ὄνόματα.

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΗΣΙΣ

ΑΔΙΚΟΥΜΕΝΗΣ ΤΙΝΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ.

"Ἀποτείνομαι πρὸς ὑμᾶς, δὲ ἀνθρωποί, καὶ ἔξορκίζω ὑμᾶς νὰ ῥίψητε δύο εὐνοίας βλέμματα ἐπὶ τῆς ὀλεθρίας ταύτης ιστορίας τῆς τύχης μου, δπως εἰ δυνατόν, τῷ ἐφ' ὑμῖν θέσητε τέρμα εἰς τὰ δεινά μου.

"Εἴμεθα δύο ἀδελφαῖ, αἵτινες δρομοῖ καὶ ἵσαι κατὰ πάντα δὲν πάσχομεν ἐξ ἀλλού ἢ μᾶλλον ἐγώ μόνη δὲν πάσχω ἐξ ἀλλού, ἢ ἐκ τοῦ κακοῦ τῆς προσωποληψίας τῶν γονέων ἡμῶν, οἵτινες ποιοῦσι πρὸς ὑμᾶς τὰς ἀλογωτέρας καὶ ἀδικωτέρας διακρίσεις. Ἐκ τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας ὑπεχρεώθη νὰ θεωρῶ τὴν ἀδελ-

φήν μου ώς δν ἀνωτέρας τάξεως τῆς ἐμῆς. Ηὔξηθην χωρὶς τὸ παράπαν νὰ ἔκπαιδευθῶ ἐνῷ τούγαντίον διὰ τὴν ἀδελφήν μου οὐδὲν τῶν πρὸς τελειοποίησιν τῆς ἀγωγῆς τῆς ἀπαιτούμενων ἐφείδοντο. Προσέλαβον δι' αὐτὴν διδασκάλους διδάχαντας αὐτῇ τὴν γραφὴν, ἵγνογραφίαν, μουσικὴν καὶ πλείστας ἀλλας καλλὰς καὶ χροσίμους ἐργασίας· ἐνῷ δι' ἐμὲ δισκός ἡπτόμην γραφίδος ή μουσικοῦ ὄργανου ή βελόνης δὲν ἐπερυλλάσσοντο ἢ ἐπιπλάξεις ἀπαξὲ δὲ καὶ ἐδάρην ὡς μωρὰ καὶ ἁμοιρος ἐρασμίων τρόπων. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι μὲν παρελάμβανεν ἐνίστε βοηθὸν εἰς τὰς ἐργασίας τῆς ἡ ἀδελφή μου ἀλλὰ ἐτήρει οὐχ ἦττον πάντοτε δι' ἑκατὸν τὸ προνόμιον τοῦ διοικεῖν ἐν αὐταῖς μεταχειρίζομένη με ως δργανον ἀπλοῦν καὶ βοηθὸν αὐτῆς. Πλὴν μὴ νομίσητε, κύριοι, ὅτι αἱ μεμψιμοιρίαι μου αὐταὶ προέρχονται εἴς ἀπλῆς ματαιότητος· δχι, κύριοι, πολλῷ σπουδαιοτέρα εἶναι ἡ αἰτία τούτων. Σύνηθες παρὰ τῇ ἡμετέρᾳ οἰκογενεῖα εἶναι ἀπασα ἡ πρὸς συντήρησιν αὐτῆς ἐργασία νὰ διέρχηται πρότερον διὰ τῶν χειρῶν τῆς ἀδελφῆς μου καὶ ἐμοῦ. Ἐάν λοιπὸν κακοδιαθεσία τις ἐνοχλήσει τὴν ἀδελφήν μου, πάσχουσαν σχεδὸν διαρκῶς ἀπὸ κρυολογήματα καὶ βευματισμοὺς ὅποια θὰ ἔναι καὶ τύχη τῆς οἰκογενείας μας· δὲν θὰ μετανοήσωσιν οἱ γονεῖς ἡμῶν ὅτι παρήγαγον τοιαύτας ἀνομοιότητας μεταξὺ ἀδελφῶν ἵσων ἀλλήλαις; Ὡ! καὶ ἐκτὸς τούτου θὰ ἡναγκάζομην νὰ ἀπολεσθῶ ἐν τῇ ἀθλιότητι, ἐπειδὴ οὐδὲ τὴν διαμαρτύρησιν ταύτην ἕμην ἡναγκάζομην νὰ ἀγαπῶσιν εἴς ἕστιν τὰ τέκνα αὐτῶν.

Εὔδοκηνσατε, κύριοι, ὅπως καταστήσητε φανερὸν εἰς τοὺς γονεῖς μου τὴν ἀδικίαν, ἥτις προσγίνεται αὐτοῖς ἀποστεροῦσί με παντὸς μέσου δυναμένου νὰ μὲ ἀποδεῖξῃ ἵσην τῇ ἀδελφῇ μου προσθέτοντες αὐτοῖς ὅτι διείλουσι νὰ ἀγαπῶσιν εἴς ἕστιν τὰ τέκνα αὐτῶν.

Μένω, κύριοι, μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ.

Ἐν Ἀθήναις, Μάρτιος 1876.

Διὰ τὴν Ἀριστερὰν Χεῖρα
Ν. ΜΙΛΙΑΡΕΣΗΣ.

ΤΟ ΣΠΗΛΑΙΟΝ ΤΟΥ ΦΙΓΚΑΛ.

Παρετηρήθη ὅτι εἰς πάντας τοὺς τόπους, οἵτινες παράγουσι θεῖον καὶ οἴτινες ὑπόκεινται εἰς σεισμούς, δηλαδὴ εἰς πάντας τοὺς ἡφαιστείους τόπους, εὑρίσκονται σπήλαια διαφάνω ἐκτάσεων.

Τοιαύτη εἶναι ἡ νῆσος Στάφυλα μία τῶν Ἐβρίδων νήσων, τῶν κειμένων παρὰ τὰς ἀκτὰς τῆς Σκωτίας. Ἐπὶ τῆς νῆσου ταύτης ὑπάρχει τὸ ὄνομαστότερον

τῶν σπηλαίων, τῶν παραχθέντων ἐκ τῆς ἀποχωρῆσεως τῆς λάβας. Τὸ σπήλαιον τοῦ Φιγκάλ.

Τὸ σπήλαιον τοῦ Φιγκάλ εἶναι τοιοῦτον, ὡςτε δυσκόλως πειθεῖται ὁ θεωρῶν αὐτὸν ὅτι δὲν ἐσμιλεύθη ὑπὸ τῆς χειρὸς τοῦ ἀνθρώπου. Μεριστη ἀψίς, ύψουμένη εἰς διαστάσεις κανονικὰς, στῆλαι ὅρθαι, γωνίαι κανονικώταται, τὰ πάντα πειθουσιν ὅτι σμίλη μόνον διότι ὑπερβάνουσα κατὰ τὴν ὥριμότητα τὰς ἀλλας ἀδελφὰς εἰλλκυνει εἰς ἑαυτὴν τὴν προσοχὴν πάντων, δοιοι προχοντο εἰς τὸν οἰκόν αὐτῆς ἡ τὴν ἀπήντων καθ' ὅδον. Τὰς κακὰς συνεπείας τοιαύτης προτιμήσεως προβλέπουσα ἡ καλὴ θεία εἰχε πλείστας μερίμνας τοσούτῳ μᾶλλον, δοσα παρετήρει ὅτι τὸ τετρατές παιδίον δὲν ἔμενεν ἀνκισθητον εἰς τοὺς πολλοὺς ἐπαίνους, τοὺς ὅποιους ἡκουει πάντοτε. Διὰ ταῦτα δὲν εἶναι θαυμαστὸν, ὅτι ἡ καλὴ θεία ἐπενόησεν δῆλα τὰ μέσα καὶ τοὺς τρόπους ὡστε νὰ καταστήσῃ εἰς τὸ παιδίον καταληπτὸν ὅτι εἶναι προτιμότερον τὸ νὰ ἔναι τὶς καλὸς, παρὰ ὥραίος. Διηγεῖται λοιπὸν εἰς αὐτὴν ἴστορίας εἰς τὰς ὅποιας τὰ καλὰ παιδία προτιμῶνται τῶν ὥραίων καὶ προσεπόθει νὰ πείσῃ τὴν μικρὸν ὅτι ἀληθῶς δὲν ἔτοσον ὥραία, ὅπως ἔλεγον οἱ ἀνθρώποι. —

Οτιοι κόποι τῆς καλῆς θείας δὲν ἔμειναν ἀνευμοντές πνέη καὶ χύνηται εἰς τὸ βάθος τοῦ σπήλαιον διὰ μέσου τῶν στηλῶν τῶν διατεθεμένων κλιμακηδόνων, παράγει φθόγγους θαυμασίας ἀρμονίας. «Εἶναι αἱ μελανδρίαι τῶν φιγγαλικῶν σκιῶν» λέγουσιν οἱ Σκωτοί, οἵτινες συνδέουσι τὴν ἰδέαν τοῦ Φιγκάλ, πρὸς διαφέρουσιν τοῦ φάνεται αὐτοῖς ὑπερφυσικόν.

«Πόσον μέγαλα εἶναι τὰ ἔργα σου Κύριε! Τὰ πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας». Σ.

Οπως οι παῖδες τῶν οἰκογενεῖων οἵτινες τυγχάνουσι συνδρομηταὶ τῆς «Ἀθηναϊδος» υἱόσκυοι κάτι τὸ ἐνδικάρον τὸν αὐτὴν θεόμονας εἰς ταῦταν φύλλον διηγημά τι ἡ ἄλλο νόστιμον δι' αὐτούς. Αρχόμενα απὸ σῆμαρον.

•ΚΑΛΗ ΜΟΥ ΘΕΙΑ, ΘΡΑΙΑ ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ, ΆΔΔΑ ΚΑΛΗ.

•Η Ἀδελαΐς ἡτο τὸ τρίτον καὶ προτελευταῖον θυγάτριον εὐγενῶν γονέων ἐκ Πρωσσίας. Ἐπειδὴ ἡ μήτηρ αὐτῆς προώρως ἀπέθανε, δ πατήρ ἐπὶ τῶν ἐν Πομεράνη ἀτημάτων του ζῶν ἡναγκάσθη νὰ ἀναθέσῃ τὴν ἀνατροφὴν αὐτῆς, ὡς καὶ τῶν ἀλλων αὐτοῦ τέκνων εἰς ἔναις χεῖρας. Οθεν ἔφερε τὰ τέσσαρα δρφανὰ μητρὸς θυγάτρια, ἐκ τῶν ὅποιων ἡ νεωτάτη ἡτο μόνον δύο ἐτῶν, εἰς Βερολίνον καὶ ἐνεπιστεύθη τὴν ἐπιμέλειαν καὶ ἀγωγὴν αὐτῶν εἰς εὐγενῆ κυρίαν, ἥτις παρὰ πᾶσαν ἀλλην γυναῖκα ἡτο ἕκανη νὰ ἀναπτληρώσῃ εἰς τὰ παιδία τὴν ἀγαπητὴν καὶ λεπτῶς ἀναπτεθραμμένην μητέρα καὶ δώσῃ εἰς αὐτὰ ἀνατροφὴν ἀρμόζουσαν εἰς τὴν τάξιν καὶ εἰς τὸ διογμα αὐτῶν.

Τοιαύτη εἶναι ἡ νῆσος Στάφυλα μία τῶν Ἐβρίδων νήσων, τῶν κειμένων παρὰ τὰς ἀκτὰς τῆς Σκωτίας. Ἐπὶ τῆς νῆσου ταύτης ὑπάρχει τὸ ὄνομαστότερον

•Η μικρὰ Ἀδελαΐς, ἡ χαριεστάτη ἐκ τῶν τεσσάρων ἀδελφῶν παρείχεν εἰς τὴν ἀγαπητὴν θείαν, ὡς τὰ ὄρφανὰ ὠνόμαζον τὴν παιδιαγωγὸν (τρόφον) αὐτῶν, πλείστας φροντίδας, δχι διότι ἔξωτερην ἔχουσα προτερήματα ἐτερεῖτο ἐσωτερικῶν, ἀλλὰ μόνον διότι ὑπερβάνουσα κατὰ τὴν ὥριμότητα τὰς ἀλλας ἀδελφὰς εἰλλκυνει εἰς ἑαυτὴν τὴν προσοχὴν πάντων, δοιοι προχοντο εἰς τὸν οἰκόν αὐτῆς ἡ τὴν ἀπήντων καθ' ὅδον. Τὰς κακὰς συνεπείας τοιαύτης προτιμήσεως προβλέπουσα ἡ καλὴ θεία εἰχε πλείστας μερίμνας τοσούτῳ μᾶλλον, δοσα παρετήρει ὅτι τὸ τετρατές παιδίον δὲν ἔμενεν ἀνκισθητον εἰς τοὺς πολλοὺς ἐπαίνους, τοὺς ὅποιους ἡκουει πάντοτε. Διὰ ταῦτα δὲν εἶναι θαυμαστὸν, ὅτι ἡ καλὴ θεία ἐπενόησεν δῆλα τὰ μέσα καὶ τοὺς τρόπους ὡστε νὰ καταστήσῃ εἰς τὸ παιδίον καταληπτὸν ὅτι εἶναι προτιμότερον τὸ νὰ ἔναι τὶς καλὸς, παρὰ ὥραίος. Διηγεῖται λοιπὸν εἰς τὴν ἴστορίας σου. Φρόντισον, ἀν δύνασαι, νὰ καταγράψῃς ἀρετάς ἀλλως τε προτιμώτερον νὰ μείνωσι λευκὰ παρὰ νὰ μελανωθῶσιν ἀπὸ πράξεις μὴ εὑαρέστους.

•Οτιοι κόποι τῆς καλῆς θείας δὲν ἔμειναν ἀνευμοντές πνέη καὶ χύνηται εἰς τὸ βάθος τοῦ σπήλαιον διὰ μέσου τῶν στηλῶν τῶν διατεθεμένων κλιμακηδόνων, παράγει φθόγγους θαυμασίας ἀρμονίας. «Εἶναι αἱ μελανδρίαι τῶν φιγγαλικῶν σκιῶν» λέγουσιν οἱ Σκωτοί, οἵτινες συνδέουσι τὴν ἰδέαν τοῦ Φιγκάλ, πρὸς διαφέρουσιν τοῦ φάνεται αὐτοῖς ὑπερφυσικόν.

•Τὰ τέσσαρα παιδία προσεκλήθησαν ὑπὸ τοὺς πολλοὺς φιλικῆς οἰκογενείας, ἡ δοποία κατώκει εἰς ἔν τῶν προαστείων τοῦ Βερολίνου, διὰ νὰ ἔρτασται τὸ Πάσχα. Νέα κυναν ἐνδύματα ἔχοντα περὶ τὰ ἄκρα στιλπνὰς σισύρες (γούνας) καὶ λευκοὶ ἐκ plusch μικροὶ πτῖλοι ὥρισθησαν διὰ τὴν ἔορτήν.

•Ἄφοι ἡ καλὴ θεία μόνη ἐνέδισε τὴν ἀγαπητὴν της καὶ κομψοτέραν παρατείρει παρὰ ποτε, ἀφῆκεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, ὑπεράγω τοῦ ὅποιου ἐκρέματο μέγα κάτοπτρον. Ἐν φ δὲν ἐνησχλεῖτο περὶ τὸν καλλωπισμόν της ἀκούει τὸ παιδίον, τὸ ὅποιον ἐπὶ τῶν ἀκρων ποδῶν ἴσταμενον ἥθελε νὰ φέσῃ τὸ ὑψός τοῦ κατόπτρου, ἐν τῷ ὅποιω τὴν χαριεστάτην μορφὴν του μετὰ πολλῆς προσοχῆς παρετύρει, νὰ λέγῃ σοβαρῶς: «Καλήμου θεία, ωραία δενείμαι, ἀλλὰ καλή».

•Πόσον πλουσίων ἀντημείθησαν διὰ ταύτης τῆς παιδικῆς ἐξομολογήσεως δλοι οι κόποι τῆς καλῆς θείας καὶ πῶς ἡδύνατο αὐτῇ τῷρα νὰ ἀποβλέπῃ ἀφέως εἰς τὸ μέλλον τῆς ωραίας αὐτῆς ἀγαπητῆς, δηλαδὴ τὴν ματαιοφροσύνην, ἡδύνατο νὰ νομίζῃ καταβεβλημένον;

Κ^α Τ.

ΑΝΘΗ ΚΑΙ ΦΥΛΛΑ

•Η ἀληθῆς εὐγένεια δὲν συνίσταται εἰς τὴν ἀπομίνησιν σχημάτων καὶ τρόπων ἡ τὴν ἀποστήθησιν φράσεων τινῶν, διότι αὕτη εἶναι ὁ γνήσιος καρπὸς εὐγενοῦς καρδίας δείποτε ἐνδιαφερομένης καὶ διὰ τὰ ἐλάχιστα τῶν δικαιωμάτων καὶ τὴν εύτυχίαν τῶν ἀλλων.

— Τούτης εἶναι τὸ συμπέρασμα τῶν ἀνθρώπων περὶ τοῦ χαρακτῆρος ἡμῶν.

— Χαρακτήρας δὲ, ἡ περὶ ἡμῶν ίδεα τοῦ καρδιογνώστου Θεοῦ καὶ ἡμῶν αὐτῶν. Ο ἀγαθὸς χαρακτήρας εἶναι τὸ τιμαλφέστερον τῶν ἀνθρώπων κατῆμα, χάριν τοῦ ὅποιου δρέπει νὰ θυσίασῃ πᾶν ἀλλο.

— Η ἀρετὴ καθιστᾶ ὥραίους

Τὸ κάτωθι δημοσίευμένον ποιημάτιον τοῦ νεαροῦ ποιητοῦ κ. Ἐμμανουὴλ Στρατούδακη μετ' αἰσθήματος γεγραμμένον ἀφιεροῦμεν τῇ Πανεπιστημιακῇ φάλαγγι, ἡς εὐχόμεθα νὰ γίνῃ ἀρχὴ τῆς θεμελιώσεως τοῦ ἀρίστου θεσμοῦ τῆς ἐθνοφυλακῆς. Γένοιτο!

ΑΣΠΑΣΜΟΣ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΦΔΑΛΓΓΑ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ.

Πάλι νέότη ζηλεμένη διαλεχτή στὴ μπαγιονέτα
Τὴν καύμένη μας μανοῦλα τὴν Ἑλλάδα μας χαιρέτα...
Κι' ἂν σᾶς κράξανε οἱ φράγκοι νόθους τῆς παληκαριᾶς
Δεῖχτε πάλι τὰ φτερά σας δετοὶ τῆς ἁευθερζᾶς.

"Ἐξυπνοῦν ὅτι περασμά σας τὰ ἀντρειωμένα χρόνια
Ποῦ γεννήσανε τοῦ Διάκου καὶ τοῦ Μάρκου τὰ μιλιόνια.
Ἐξυπνοῦν... καὶ η φουστανέλα τὰ παιδιά της χαιρετᾶ,
Καὶ σὰ σύγνεφο τοῦ Μάρτι ταξειδιάρικο πετά.

"Ω! καλῶς τὰ χειδόνια στὸ καινοῦργο μας λημέρι
Ποῦ στολίζ' ὁ Πατράρχης μὲ τὸ 'Ρήγα τ' ἄγιο ταῖρι...
"Ω! καλῶς τα ποῦ μᾶς φέρουν ἀνοιξὶ κι' ἀνατολὴ
Εἰς τὴν ὥμορφη θωριά τους στὴ γλυκιά τους κεφαλή.

Λεβεντιάκι μου πᾶς σοῦ μοιάζουν εἰς τὸ πρόσωπο τὰ κρῖνα
Εἰς τὰ στήθια τὸ καμίνι καὶ στὸ χέρι' η καραμπίνα.
Πῶς σου μοιάζει παινεμένη καὶ βαρειά πορπατησιά,
Μέτωπο καμαρωμένο, πολεμάρχου φορεσιά.

Ζωνταναὶ ἑλπίδες πάλι ξεφυτρώσανε στὴ γῆ μας
Μὲ τοῦ Μάρτι τὴν δροσοῦλα καὶ χαιδεύον τὴ ψυχή μας,
Δίνουν νέότη στὴ καρδιά μας καὶ καινούρι' ἀναπνοή...
"Ἐτσι ζοῦν τὰ παληκάρια... "Στὸ τουφέκ' εἰν' ἡ ζωή...

Ποιὸς, σχολειό μου παινεμένο, φλογερὸ σ' εἶπε καμίνι;
Ποιὰ προμάντεψε ἀγάπτη τ' ἡτανε γραφτὸ νὰ γείνη;
"Αχ! θὲ ἔλθη νὰ κυττάξῃ τὴ θερμή σας λεβεντιά
Καὶ τοῦ καμινιοῦ τὴ φλόγης μέσ' στοῦ ἔθνους τὴ νυχτιά.

Εἶναι σὰ γυμνή η χώρα ποδέζησε μὲ τὸ τουφέκι
Τόσα χρόνια εἰς τὸ χέρι καὶ στὸ στόμα τὸ φυσέκι,
Καὶ γιὰ νὰ ἔτυθῃ τῆς πρέπει κλέφτικη ἀρματωσιά,
Ξύλινος σταυρὸς στὰ στήθια, πολεμάρχου φορεσιά...

Γλυκοχάραμα καύμένο, πρόδαλλε ν' ἀναστηλώσῃς
Τὴς καρδιαῖς τῆς μαραμέναις κι' ἀπ' τὸ λήθαργο νὰ σώσῃς.
Κάθε λόγγη καὶ ἀχτίδα, κάθε στόμα καὶ φιλί,
Κάθε μέτωπο δροσάτο καὶ γλυκειὰ ἀνατολή...
"Ω! πετάτε, ζηλεμένοι δετοὶ, μὲς στὸ λημέρι
"Η Ἑλλὰς φρουρὸ σᾶς δίνει τὸ μαρτυρικό τῆς ταῖρι...
"Αθῆναι 8 Μαρτίου 1876.

— Ποίησις ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΣΤΡΑΤΟΥΔΑΚΗ. —

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἀριθμοί. — Τὸ βάρος τοῦ ἡλίου εἶναι 2,096,000,000,000,000,000,000 τῶν χιλίων χιλιογράμμων, τὸ δὲ τῆς γῆς 5,875,000,000,000,000 μόνον.

Ο κολοσσός τῆς Ἐλευθερίας ἐγγέμει τὴν Αμερικήν. — "Ο κολοσσός τῆς Ἐλευθερίας ἐγγέμει τὴν Αμερικήν, προτείνεται αὐτῇ ὑπὸ τῆς Γαλλίας ἡ ἀνέγερσις κολοσσοῦ τῆς Ἐλευθερίας 196 ποδῶν ὑψούς πρὸ τοῦ λιμένος τῆς Νέας Υόρκης, δισταίς θέλει χρησιμεύει καὶ ὡς φάρος διαφωτίζων τοὺς ἐν τῷ λιμένι νύκτωρ εἰσερχομένους.

"Οποια δρεῖλει τὰ γῆραι ἐκάστη κόρη.

1. Κοσμία κατά τε τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχήν.
2. Φιλαλήθης λόγω τε καὶ ἔργῳ.
3. Φιλόπονος καὶ οὐχὶ ὀκνηρά.
4. Εὔγενής τοὺς τρόπους καὶ τὴν καρδίαν.
5. Ταπεινόφρων, σεμνὴ καὶ ἐπιεικής πρὸς πάντας.
6. Φιλάνθρωπος καὶ φιλόζωος.
7. Εὔσεβης ἀγαπῶσα τὸν Θεόν καὶ τὸν πλησίον.

"Ἐκάστη κόρη, πλουσία ἢ πτωχὴ, πεπαιδευμένη η μή, εὐειδής η μή, ύγειης ἢ πάσχουσα, μικρὰ ἢ μεγάλη καὶ ἔχει καὶ δύναται νὰ διαθέσῃ διπλατεῖται εἰς ἀπόκτησιν τούτων δηλ. ἀπόφασιν. Ἐνδεχόμενόν τινες νὰ στεροῦνται παιδίας ἔνεκα πενίας ἢ καλλονῆς προσώπου καὶ κομφότητος σώματος ἢ στολισμῶν κτλ., ἀλλ' ἐκάστη δύναται νὰ φέρῃ ἐπὶ τὸ ἀγάνων αὐτῆς μέτωπον τὸ στέμμα τῆς ἀρετῆς ὅπερ πολυτυμότερον καὶ αὐτῶν τῶν τιμαλφεστάτων ὀδημάτων κοσμεῖ καὶ λαμπρύνει αὐτήν· καθότι διὰ τούτων καθίσταται εὐτυχής ἐκπληροῦσα τὸν ιερὸν σκοπὸν τῆς ὑπάρξεως αὐτῆς.

ΑΓΣΙΣ Γ' ΛΙΝΙΓΜΑΤΟΣ

Τὸ στοιχεῖον Ο.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ Β'.

ΑΝΝΑ.

Πρῶτος ἔλυσεν αὐτὸν ὁ κ. Νικόλαος Φρανζῆς διστις καὶ ἔλαβε τὸ ὑποσχεθέν δώρον. Κατόπιν δὲ οἱ κύριοι Ἐπ. Σ. Τσάκωνας, Π. Παναγιωτόπουλος καὶ Π. Γουλιαμῆς ἐκ Μεσσολογγίου.

ΛΙΝΙΓΜΑ Δ'.

"Εγὼ βέβαια δὲν εἴμαι· ἀλλὰ τίς; — θὰ μ' ἔννοήσῃς,
"Αν μὲ ἀναγραμματίσῃς· πῶς; — Θὰ μὲ καταβροχήσῃς.

Πρόβλημα γ'. Τίς δ συγγραφεὺς οὗ τὸ ὄνομα ἀποτελεῖ ὁ ἀναγραμματισμός.

Ναὶ δ λύκος;